

Arrest

nr. 119 232 van 20 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 augustus 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat C. DRIESEN *loco* advocaat L. PEPERMANS en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 januari 2013 legde verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer L.P, van Belgische nationaliteit af.

Op 22 januari 2013 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als wettelijk geregistreerde partner.

Op 19 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) en van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit).

Verzoekster stelt dat het bevel niet preciseert in welke wet zij artikel 7 dient te zoeken, meer nog de bestreden beslissing bevat geen vermelding van de toepasselijke wet. Dit maakt een schending uit van de formele motiveringsplicht. Verder verwijst verzoekster naar artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit en stelt dat hieruit een discretionaire bevoegdheid en geen gebonden bevoegdheid blijkt. Zij stelt dat verweerder de keuze had om al dan niet een bevel te geven en dat uit de lezing van de bestreden beslissing niet blijkt waarom verweerder er voor gekozen heeft om een bevel te geven.

In casu wordt het bestreden bevel als volgt gemotiveerd:

“Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, § 1, 2° legaal verblijf verstreken”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471).

Verzoekster stelt niet te weten in welke wet ze artikel 7 dient te zoeken. De Raad is van oordeel dat de kritiek van verzoekster niet ernstig is nu zij in haar middel zeer terecht de schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet aanvoert. Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoekster voldoende is ingelicht omtrent de wet op grond waarvan verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt op dit punt niet aangenomen.

Verder blijkt dat verweerder ook wel verwijst naar de feitelijke omstandigheden waarop het bevel is gebaseerd. Zo wordt in eerste instantie gewezen op het gegeven dat het recht op verblijf aan verzoekster wordt geweigerd en in tweede instantie heeft verweerder ook vastgesteld dat verzoekster niet meer over een legaal verblijf beschikt. Deze vaststellingen worden niet betwist door verzoekster.

In zoverre verzoekster stelt dat artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit slechts een discretionaire bevoegdheid omvat om een bevel af te geven, wijst de Raad er op dat het bestreden bevel werd genomen in toepassing van artikel 7, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst in haar middel naar een arrest van de RvS van 19 juli 2012 waaruit blijkt dat artikel 7 het woordje “kan” gebruikt waaruit geen verplichting kan worden afgeleid om een bevel te geven. Echter, zoals verweerder terecht stelt in zijn nota, werd artikel 7 van de vreemdelingenwet inmiddels gewijzigd door artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Hierdoor luidt het eerste lid van het artikel als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven”.

Bijgevolg beschikt de staatssecretaris in het geval van artikel 7, § 1, 2° van de vreemdelingenwet niet meer over een discretionaire bevoegdheid. Hierbij dient te worden benadrukt dat artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit als lagere rechtsnorm geen afbreuk kan doen aan artikel 7 van de vreemdelingenwet.

Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en van artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit.

Verzoekster citeert artikel 40bis van de vreemdelingenwet en de motivering van de bestreden beslissing. Zij betwist het onderdeel van de motivering aangaande het gebrek aan data op de foto's. Verzoekster stelt dat de motivering op dit punt foutief is daar zij bij haar aanvraag een CD-rom heeft afgegeven waarop de foto's staan en dat men bij het openen van deze CD-rom de data kan zien waarop de foto's genomen zijn. Zij stipt aan dat hieruit de volgende data blijken: 18.10.2012, 22.11.2011, 13.12.2011, 09.05.2012, 27.06.2012, 14.07.2012, 17.07.2012, 24.07.2012, 28.09.2012, 18.10.2012, 20.10.2012, 02.01.2013. Ze vervolgt dat de foto's haar tonen samen met haar partner en diens kind. Ook stipt ze aan dat de foto's op verschillende data genomen zijn zoals ook blijkt uit haar verschillende haardrachten. Verzoekster meent dat de foto's de relatie tussen haar en haar partner bewijzen. Verzoekster vervolgt dat wat de chatsessie's en de e-mails betreffen verweerder erkent dat ze elkaar al twee jaar kennen. Verzoekster meent dan ook dat uit combinatie van de foto's en de e-mails blijkt dat ze voldoet aan artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt dat ze bij haar aanvraag een CD-rom heeft neergelegd. De Raad dient vast te stellen dat het administratief dossier dat door verweerder werd neergelegd geen CD-rom bevat doch enkel kopies van foto's die niet gedateerd zijn. Toch lijkt verweerder in de nota met opmerkingen niet te betwisten dat er een CD-rom werd neergelegd doch stelt hij dat de authenticiteit van de data op de CD-rom niet kan worden nagegaan, noch kan worden vastgesteld of de foto's effectief op die data werden genomen. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster de CD-rom nogmaals toe evenals een outprint van de inhoud van deze CD-rom. Gelet op het feit dat verweerder niet ontkent dat de CD-rom werd neergelegd, meent de Raad dat hij rekening kan houden met de door verzoekster bij haar verzoekschrift neergelegde CD-rom.

Zoals verzoekster aangeeft, blijkt bij het openen van de CD-rom dat er data vermeld staan bij de foto's waarop zij te zien is met haar partner en diens kind. Wat de redenering van verweerder betreft, dient de Raad in de eerste plaats vast te stellen dat dit een *a posteriori* motivering is die nergens terug te vinden is in de bestreden beslissing. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat de redenering van verweerder minstens bevreemdend is daar ook op afdrucken van foto's niet met zekerheid kan worden gesteld dat de foto's op die dag zijn genomen. Hoe dan ook zulks doet geen afbreuk aan het gegeven dat de redenering van verweerder een *a posteriori* motivering is.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

De vaststelling dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vernietigd dient te worden, heeft tot gevolg dat het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, zodat het past om ook dit bevel uit het rechtsverkeer te halen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juli 2013 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 juli 2013 wordt uit het rechtsverkeer gehaald.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU